

fovske cerkve v Mariboru, katero delo je po sodbi strokovnjakov jako dobro in po ceni izvršil J. Marko, malar od sv. Jurja v slov. gor. Sredino cerkve pa kinča nov gotičen svetilnik ali luster s 24 svečami, pred velikim oltarjem stojita dva velika svečnika, kakor je videti v stolni cerkvi v Mariboru in glavni oltar je olepšan z novim krasnim tepihom vse za spomin zlate sv. meše. Kar pa se tiče dušoskrbja, ne bom našteval, koliko se skoz 32 let svojega dušnega pastirstva pri sv. Lenartu trudijo v spovednici, na pridiznici, pred oltarjem, da bi svojim ovčicam olajšali in ogladili pot v srečno večnost; ne bom navajal, koliko bolnikov in umirajočih so na domu potolažili in s sv. popotnico sprevideli, ker morebiti bi ne našel hiše, katere praga bi njihove noge v tem poslu ne bile prestopile; ne bom omenjal sv. krstov, ne porok, ampak zabilježiti le hočem prelepe družbe in bratovščine, katere so v fari vpeljali in jih sploh modro vodijo, vedoč, da polje ne bo rodilo, če ga kmet samo razorje, pohleven dež pa ga ne pomaka in zlato solnce ne ogreva; enako tudi duhovski čredi ne izda samo pridigovati in spovedovati. Solnčni dež je še tako lepa svečanost; potreba je pobožnih družb in krščanskih bratovščin, katere božje nauke polivajo in dobro setev čednosti skrbno plejejo; po njih še le po letih v fari priraste zala pšenica, da je pri vernih pobožnost v časti, da se sv. zakramenti pogosto prejemajo, da gorečnost do službe božje raste in se krščanska ljubezen lepo razcveta. To imenitno resnico preč. gosp. jubilant modro razumejo, zato so najprej vpeljali stanovske družbe: za može žene, mladenče in dekleta; potem sladkega Srca Jezusovega in Marijinega, živega rožnega venca, vednega češčenja presv. R. Telesa in še nekatere. Vsega tega modro oskrbovati in voditi, se g. jubilant poleg svojih drugih mnogih opravil niso naveličali. Zamolčati ne smem njih velike skrbi za družbo sv. Mohorja, kateri so za celo dekanijo poverjenik. Le po njih prigovarjanju se v naši dekaniji število družbenikov leto za letom množi in raste. To je prelep dokaz, da jim je pri srcu slava in omika materne jezika in slovenskega ljudstva tako, kakor ženinu lepota in čast drage neveste, da je nikdo ne zasramuje in ne oskruni, ampak po vrednosti spoštuje in časti. Venec pastirskega truda je pa gotovo sv. misijon katerega so obhajali l. 1883.

### Nova meša pri sv. Jožefu l. 1889.

(Konec.)

Na prižnico stopijo sedaj preč. gosp. kanonik Fr. Ogradi, ravnatelj bogoslovja Mariborskega, ki so Celjskim faranom še vedno nepozabljivi. V vvodu v svoj govor povejo nam iz življenja č. g. novomešnika, da so oni kot bivši

Celjski vikarij pred 11. leti jim preblagega očeta za smrt prevideli in pokopali, zato tembolj srčno častitajo navzoči primicijantovi materi, da se je njej kot vbogi vdovi posrečilo, pri slabih letinah svojega sina Antona za mešnika izšolati in ga spremljat pred Gospodov oltar. Potem so pa v jedrnatih, času in okoliščinam posebno primernih besedah razlagali: zakaj da je treba mešnike spoštovati? Dokazali so, da 1. zato, ker mešniki ljudi učé večne resnice, 2. zato, ker sv. zakramente delijo, in 3. zato, ker so od Boga in od sv. cerkve postavljeni voditelji vernega ljudstva ali dušni pastirji krščanskih čred. Ni dvomiti, da bodo te jasne besede tudi lep sad obrodile. Ob času volitev se bode marsikdo lehko na to lepo pridigo skliceval. Po pridigi vršila se je nova meša, pri kateri so č. g. novomešniku njihovi ravnatelj, pred. g. kanonik Ogradi na strani stali. Prisotni bili so tudi pred. g. špirituval Mariborski in prečastiti gospod podravnatelj bogoslovski Res redko odlikovanje: videl si poleg oltarja tudi starosto Celjskih čč. duhovnikov, pred. g. zlatomešnika Jeretina, kr. šk. duh. svetovalec in župnika s Teharij, potem še par drugih čč. mešnikov iz Celjske in par gg. župnikov iz Novocerkevške dekanije. Med sv. mešo prijeli so iz novomešnikovih rok sv. obhajilo primicijantova mati, brata, sestra in še nekoliko drugih „svatov“. Po sv. meši zapela se je zahvalna pesen: „Te Deum“ nato bilo je običajno darovanje in poslednjč molile so se za večernice litanije M. Božje. Preč. gosp. superijor Jakob Horvat, zlatomešnik in kn. šk. duh. svetovalec, ki že 37. leto stavno vodijo misijansko hišo pri sv. Jožefu, povabili so č. g. primicijanta ter vse navzoče duhovnike k svojej toliko gostoljubnej mizi ter so vse prav bogato pogostili. Bog jim povrni vse stoterno! Različnih napitnic naštevati mi prostor ne pripušča — Omenim naj le, da izmed 11 še živih čč. duhovnikov, Celjskih rojakov, bili so pri tem obedu navzoči najstarejši in najmlajši in oni, ki med obema ravno srednje mesto zavzemljejo. Ostali gostje ali svatje odpeljali so se bili medtem na primicijantov rojstni dom, ki leži pri sredi pota iz Celja v Rožno dolino. Tudi tam je bilo za vse dobro poskrbljeno, vse je bilo tako veselo, da nihče ni imel časa poslušati, kako je zvonaj gromelo in lilo. Pozno na večer se je pa zopet zvedrilo, da je bilo gostom mogoče se odpeljati na dom.

Drugo jutro zbrali smo se zopet tam, kjer prvi den, da smo č. g. primicijanta na vozeh spremljali, a ne k sv. Jožefu, ampak k njegovi deviški nevesti, k prebl. M. Božjej v Petrovče. Celjani našteli so nad 40 voz. ki so s č. g. novomešnikom in njegovimi gosti drdrali iz Lokrovca skozi Belje v Petrovče. Tam zbrala se je tolika množica ljudi, da so veliko cerkev

minja, kakor vihar in lepo vreme. Po tekočih solzah za odišlim nepozabljivim Fran Kitakom, ki so vam cerkev sv. Ožbalda v tako kratkem času v krasni tempelj božji spremenili, se je vaša žalost zopet v veselje spremenila. Ubogajte jih in spolnajte svoje krščanske dolžnosti; ne poslušajte krivih prerokov, kajti „bo bi tudi angelj iz nebes prišel in bi vas drugi evangelj učil, kakor jaz, bodi proklet,“ pravi sv. ap. Pavel, in takih krivih prerokov se zdaj mnogo nahaja, ki po vseh kotih in oštarijah svojo učenost zoper sv. vero kazati hočejo; varujte se jih in ako to storite, bodete tukaj zadovoljnost, enkrat pa večno plačilo v raju našli. Po veliki sv. meši bil je obed, kjer so novo-umeščeni gospod župnik napili sv. Očetu, prem. knezo-škotu, presv. cesarju in g. dekanu, kot namestniku omenjenih. Č. gosp. dekan so izrekli hvalo in posebno napili 81-letnemu očetu novo-umeščenega g. župnika, ki so še krepki prišli z Veingerlom iz Jarenine k svečanosti svojega sina. Zelo redka prikazen je to, da bi pri umeščenju župnika še oče navzoči bili, toraj toliko večje veselje in radost nas vse napolnjuje. Po raznih razgovorih prave duhovne radosti in vzajemnosti, na katero so č. g. Dovnik, kolega novega župnika, napili, se je začelo govoriti o raznih dobrih naredbah, posebno o dijaški kuhinji v Mariboru in na predlog dopisnika se je nabralo 10 gl. za dijaško kuhinjo v Mariboru. Tudi cekmeštri so po goldinarji darovali. Hvala prisrčna v imenu učeče se mladine!

J. Ž.

**Iz Ljutomera.** (Novo šolsko poslopje.) Lani smo brali v „Slov. Gospodarji“, da se je postavil temeljni kamen novemu šolskemu poslopju. Res je, da še temeljni kamen zmiraj na tistem mestu stoji, celo pod streho je, če tudi pod leseno. Že takrat je marsikateri zmajaval z glavo, ko je vse to videl. Od neke strani prihajala sta pritisk in sila, da prè šola mora stati za leto dni pod streho. Pa lahko je govoriti, težje pa storiti. Pametni možje so sprevideli, da tisto torišče nikakor ni pripravno za šolsko poslopje. Vsaki vé, da je silno mokrotno. Ko so meter globočine skopali, stala je že voda. Za tega voljo bi morali spodaj vse velbati ali obočiti in v pivnicah shranjeno bi imeli — ne vino, ampak vodo po zimí in po leti. Dobre pitne vode tudi ne najdeš v bližini, za njo pa je pri otrocih gotovo skrbeti. Zdravje je prvo pri vsakem človeku. Drugič pa je toti prostor precej oddaljen od cerkve. To je gotovo tudi imeniten vzrok in vsakši stariši, ki svoje otroke v resnici ljubijo in jim dobro želijo, morajo na to misliti; kajti šola in cerkev sta sestri, kateri ne more nihče ločiti brez kvara za mladino. Vse to so dobro pomislili naši možje. Krajni šolski svet se je začel pogajati za drugo torišče ter je kupil od gosp. Murata

jako primeren prostor. Toto novo torišče stoji više kakor trg in za tega delj ni se nič bati tukaj mokrote. Celó poslopje bode suho, svetlo in zračno. Tudi zrak je zgoraj čvrst in krepek, ker je poleg šuma. Tudi to, da je jako blizu cerkve, gotovo ji ne bo škodilo. Dne 28. m. m. bila je komisija, ki je pregledala novi prostor; pozvani so bili kr. šols. svet in občinski odbori. Pri toti priliki so nekateri jako čudno nasprotovali, celo taki, ki so poprej bili za novi prostor. Mi nečemo svojega mnenja nikomur vsiljevati, toliko pa rečemo, kdor vse prav premisli, vesel bo, da se je opustil stari prostor ter se izvolil novi, ki je na vsak način boljši in pripravnejši. Ker pa je stvar važna, hočemo prihodnjč še več povedati ter upamo, da bo marsikateri pametni mož nam dal prav, čeravno še nam zdaj nasprotuje.

**Iz Šmarijskega okraja.** (Cerkveni-kom.) Kako se cerkvene škrinjice pred tatovi zavarujejo, to nam pové nek nemški koledar za prihodnje leto. Pravi se v njem: Tatovi si mažejo hlode z limom in segajo v škrinjico po denar. Napravi jim zadrego! Nasiplji v škrinjico drobnega peska; denar se bo va-nj skrtil, in ko bo tat štoral za denarjem, se mu bo prijel pesek, denar bo pa notri ostal. Treba je takih pomočkov pred temi malopridnimi strijei, posebno zdaj pozimski čas proti praznikom. Iz sosednjih krajev se sliši ravno, kako pogosto obiskujejo zdaj to, zdaj ono hišo, in ko bi mogli, vdrali bi tudi v cerkve. — Naj povem, kaj se godi na Kalobji, v Slivnici itd. Na Kalobji so pri Kukoviči dve svinji zaklali v hlevu in s zaklanima pobrisali. Pri Pšotu so svinji nož v stran porinili in potem zbežali. Je stara navada pri nekaterih, žival tako zabosti, hlev odpreti in kje na tihem tako dolgo prežati, da pade živinče. Pri Pšotovih se ni neusmiljenecem delo splečalo, zato pa so domači drugi dan vbogo paro našli, da so se čreva za njo vlačila. Pri sv. Štefanu so krali na 4 krajih. In v St. Jurji so bojda pri eni hiši 4 konjem repe porezali. Mogoče, da imajo več tega cigani na vesti, ki so zadnje dni todi lazili. Bode treba pač po noči paziti na vse.

## Politični ogled.

**Avstrijske dežele.** Nj. veličanstvo, svitli cesar se je vrnil iz Gődüllö v ponedeljek, svitla cesarica pa večeraj z otoka Krf in ostane sedaj vsa cesarska rodbina čez božične praznike na Dunaji. — Drž. proračun za leto 1890 je še precej ugoden, potroškov računí finančni minister, dr. pl. Dunajewski na 545,475,660, prihodkov pa na 546,418,472 gl. in bilo bi torej prostanka za 942,817 gl. — O shodu zaupnih gospodov izmed drž. poslancev desnice ne izve se še doslej ničesar za gotovo. Kakor